

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2016 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w R. przeciwko J. J. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w pkt 1 – zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 694,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a w pkt 2 – nie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania.

U podstaw powyższego orzeczenia leżały poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, w świetle których strony łączyła umowa o dostawę energii elektrycznej nr (...) z dnia 10 maja 2000 roku. Umowę podpisał z poprzednikiem prawnym powoda (...) S.A. J. J. dla punktu poboru w Ł., ul. (...) – (...).

Powódka wystawiła dla pozwanego faktury VAT o numerach:

- (...) za okres od 23 kwietnia 2014 roku do dnia 25 czerwca 2014 roku, na kwotę 198,12 zł,
- (...) za okres od 25 czerwca 2014 roku do dnia 25 sierpnia 2014 roku, na kwotę 208,79 zł,
- (...) za okres od 25 sierpnia 2014 roku do dnia 27 października 2014 roku, na kwotę 198,12 zł,
- (...) za okres od 27 października 2014 roku do dnia 14 sierpnia 2014 roku, na kwotę 51,49 zł.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2014 roku pozwany powiadomił (...) Wojewódzkiego Inspektora Farmaceutycznego o zawieszeniu działalności apteki (...). Z dniem 1 kwietnia 2014 roku pozwany zawiesił swoją działalność gospodarczą. Pismem z dnia 10 września 2014 roku pozwany powiadomił Komendanta VIII Komisariatu KMP w Ł. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa włamania do prowadzonej przez pozwanego Apteki.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest zasadne w całości.

Sąd Rejonowy wskazał, że strony łączyła umowa o dostawę energii elektrycznej. Uznał, że poprzednik prawny powódki zawarł taką umowę, która nie została przez pozwanego skutecznie wypowiedziana. Pozwany nie wykazał, by zawiadamiał powódkę

o wypowiedzeniu umowy, nie złożył oświadczenia o wypowiedzeniu ani nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych na tę okoliczność. Nawet jeżeli przyjąć, że po 1 kwietnia 2014 roku pozwany faktycznie zaprzestał korzystania z lokalu w którym znajdował się punkt poboru energii elektrycznej – nie było to równoznaczne z wypowiedzeniem umowy z przedsiębiorstwem przesyłowym. Jeżeli zatem powód nie otrzymał rozwiązania umowy, to spełniał świadczenie polegające na dostawie energii do punktu jej poboru.

W konsekwencji, cztery faktury, będące podstawą dochodzenia wierzytelności w niniejszej sprawie, ponieważ nie zostały zaspokojone, potwierdzają istnienie i zakres wierzytelności. Suma roszczeń z tytułu kosztów zapłaty energii elektrycznej wyniosła zatem 656,52 zł. Kwotę tę należało powiększyć o skapitalizowane odsetki od każdej z zaległych faktur od daty wymagalności poszczególnych wierzytelności do dnia wytoczenia powództwa w wysokości 37,68 zł. Dalsze odsetki od całej kwoty 694,20 zł zasądzono od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Skarżący zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez uznanie przez Sąd I instancji,

że pozwany pobrał od powoda energię elektryczną mimo, iż z zeznań pozwanego oraz zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że od dnia 1 kwietnia 2014 roku pozwany faktycznie zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej w lokalu położonym w Ł. przy ul. (...), wobec czego nie mógł pobierać energii elektrycznej, co doprowadziło do uznania przez Sąd I instancji, że pozwany pobrał energię elektryczną, wobec czego zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powoda,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez uznanie na podstawie zebranego materiału dowodowego, że powód wykazał wysokość dochodzonego roszczenia mimo, iż załączone zostały przez niego faktury VAT, które nie mogą być podstawą

do wykazania faktu pobrania przez pozwanego energii elektrycznej ani ilości jej pobrania, biorąc pod uwagę fakt, że pozwany kwestionował fakt pobierania energii elektrycznej w okresie dochodzonym przez powoda oraz wysokość dochodzonego przez niego roszczenia, co doprowadziło do uznania przez Sąd I instancji, że pozwany pobrał energię elektryczną, wobec czego zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powoda.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w dwukrotnej wysokości stawki ustawowej ze względu na wkład pracy pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹ k.p.c. – art. 505¹⁴ k.p.c.

W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W świetle stanowiska Sądu Najwyższego apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest zgodne z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i obowiązującymi przepisami. Ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy w pełni akceptuje i przyjmuje za własne.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., sformułowany bardzo ogólnie, nie zasługiwał na uwzględnienie. Postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania błędów w ustaleniach, polegających na konkretnych naruszeniach wskazań wiedzy, logiki czy też doświadczenia życiowego, czego skarżący nie uczynił. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r. (sygn. akt II CKN 817/00), jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne

z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

W niniejszej sprawie, wnioski Sądu

I instancji są nie tylko logicznie poprawne, ale również silnie osadzone w przeprowadzonym materiale dowodowym, zaś stanowisko skarżącego uznać należy jedynie za polemikę

z poprawnie ustalonym stanem faktycznym.

Wskazać należy, że w sytuacji, gdy powódka za pomocą przedstawionych w sprawie dowodów w postaci umowy o świadczenie usług przesyłowych i sprzedaż energii elektrycznej zawartej między (...) Spółką Akcyjną (poprzednikiem prawnym powódki) a pozwanym oraz faktur obejmujących dochodzone należności wraz

ze wskazaniem sposobu wyliczenia poszczególnych kwot, wykazała dochodzone roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości, to na pozwanym podnoszącym zarzut nieistnienia zobowiązania spoczywał ciężar wykazania tej okoliczności.

Zgodnie bowiem z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W praktyce sądowej oraz doktrynie prawniczej wskazuje się, że fakty prawotwórcze musi udowodnić strona, która na ich podstawie twierdzi o istnieniu praw czy obowiązków, a fakty prawotamujące czy prawoniweczające musi udowodnić strona, która z nich wywodzi swoje twierdzenie o nieistnieniu praw czy obowiązków.

W sytuacji, gdy powódka przedstawiła wiarygodny dowód na to, iż spełniła świadczenie na rzecz pozwanego wynikające z obowiązującej strony umowy, to ciężar dowiedzenia, że zobowiązanie nie istnieje lub świadczenie nie zostało spełnione spoczywa

na pozwanym, w tym znaczeniu, iż aby obalić to twierdzenie powinien on przedstawić dowód, który przynajmniej poddałby twierdzenie to pod wątpliwość, co jednak

w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca.

Podkreślenia wymaga, że na ocenę istnienia stosunku zobowiązaniowego między stronami nie mogła wpłynąć podnoszona i udowodniona przez pozwanego okoliczność zawieszenia przez niego działalności gospodarczej od dnia 1 kwietnia 2014 roku.

Na podstawie umowy dostawca – powódka – zobowiązał się świadczyć usługę przesyłową oraz dostarczyć energię elektryczną z sieci energetycznej do lokalu przy ul. (...) w Ł. na potrzeby działania apteki.

Na skutek zawieszenia przez pozwanego działalności gospodarczej i zaprzestania korzystania z lokalu, do którego powódka dostarczała energię elektryczną nie doszło

do rozwiązania umowy łączącej strony. Umowa obowiązywała od dnia 22 maja 2000 roku

i była zawarta na czas nieokreślony. Pozwanemu przysługiwało uprawnienie

do wypowiedzenia umowy, z czego jednak nie skorzystał. Wskazał, że powiadomił telefonicznie powódkę o zawieszeniu działalności gospodarczej. Jednak jak sam przyznał

nie złożył powódce oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, z którego wynikałaby w sposób dostateczny wola rozwiązania umowy. Tym samym umowa nadal obowiązywała, a powódka sprzedawała i dostarczała energię nadal w ramach wykonywania zobowiązania,

za co przysługiwała jej od pozwanego opłata. Rozliczenia za usługę były dokonywane według zasad i stawek określonych w Taryfie dla energii elektrycznej. W wystawionych przez powódkę fakturach przedstawiony został sposób wyliczenia kwot w poszczególnych okresach obrachunkowych, wraz z ilością dostarczonego prądu i zastosowaną stawką. Powódka zastosowała przy wyliczeniu taryfę (...), zgodnie z łączącą strony umową.

Dwie z wystawionych faktur obejmowały należną opłatę za rzeczywiste zużycie energii,

na podstawie dokonanych odczytów licznika, dwie z kolei zawierały dane szacunkowe

na podstawie dotychczasowego zużycia. Na sumy poszczególnych faktur składały się ponadto inne składniki niż za zużycie energii elektrycznej, tj. opłaty, do których zapłaty pozwany

był zobowiązany zgodnie z zawartą umową (opłata handlowa, opłata stała za przesył, opłata abonamentowa dystrybucja).

Wskazać ponadto należy, że wbrew twierdzeniom pozwanego, jakoby po dniu 1 kwietnia 2014 roku nie korzystał z urządzeń pobierających energię elektryczną, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie prowadzi do odmiennych ustaleń. Z dokumentu prywatnego złożonego przez pozwanego w postaci doniesienia o popełnieniu przestępstwa wynika, że jeszcze długo po 01 kwietnia 2014 roku w aptecce znajdowały się leki (kserokopia doniesienia o popełnieniu przestępstwa z 10.09.2014 r. k. 54 – 56). Z faktu tego, zgodnie z art. 231 k.p.c., można wyprowadzić wniosek o konieczności pracy lodówki. Powszechnie znaną jest bowiem okoliczność, że niektóre leki wymagają przechowywania w niskich temperaturach.

Ponadto pozwany już w odpowiedzi na pozew sam twierdził, że po zawieszeniu działalności w kwietniu 2014 roku raz w tygodniu odwiedzał pomieszczenia apteki, po to aby sprawdzić, czy wszystko jest w porządku. Z pewnością wówczas korzystał chociażby z oświetlenia.

Bez względu jednak na to, kto rzeczywiście w wynajmowanych przez pozwanego pomieszczeniach korzystał z urządzeń do poboru energii elektrycznej, to na pozwanym, jako stronie umowy ciążył obowiązek zapłaty powodowi za dostarczoną energię oraz poniesienia innych opłat wynikających z tejże umowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

W oparciu art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2016r., poz. 1999), zgodnie z którym koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa, Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić adwokatowi A. N.

z rachunku Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 166,05 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, uwzględniając stawkę należnego podatku od towarów i usług w wysokości 23% odpowiadający kwocie 31,05 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w wysokości 135 zł zostało ustalone na podstawie § 8 pkt 2 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku

w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w brzmieniu obowiązującym od 27.10.2016 roku.

Sąd Okręgowy za nieuzasadnione uznał żądanie zwrotu kosztów w wysokości dwukrotności stawki, uwzględniając nieskomplikowany charakter sprawy oraz nakład pracy pełnomocnika znajdujący odzwierciedlenie w wysokości stawki minimalnej. W tym zakresie wniosek o przyznanie kosztów pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu podlegało oddaleniu jako bezzasadne.